

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 2. Soete invallen door't aensien van een Remonstrantie.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

ende versoeninghe, gelijk ick my aen mijnen hemelschen Vader in mijn passie gheoffert hebbe op den Altaer des Kruys.

Dese gheschiedenisse heeft in haer verstant een seer levendigh ende grondigh gheloof ingheprint, van de onbloedighe offerande die den Sone Godts met den Priester daegelijckx opdraecht aen sijnen hemelschen Vader; ende een seer groote weerderinghe van sijn liefde tot ons, door de welcke hy beweeght is gheweest, om dit goddelijck Sacrificie in te stellen, 't ghene daghelijckx op soo veele plaetsen door den Salighmaecker self aen den hemelschen Vader opghedraeghen wort, ende tot het eynde des werelts opghedraeghen sal worden. Van desen tijdt heeft sy met meerdere vierigheyt ende nederigheyt, met een vromer gheloof, met een brandigher liefde, daeghelijckx inde H. Misse teghenwoordigh gheweest: sich alsdan onderhoudende, soo met het bloedigh, als met het onbloedigh Sacrificie des Salighmaeckers. Sy besluyt dit verhael met dese woorden. *Wat liefde draecht Godt almachtigh tot ons? Godt is de liefde, die altijd brandende is: Ende wilt dat wy door hem brandende sullen worden. Ontsteckt ô Heere onse herten: Ende en laet dat vier uwer liefde nimmermeer in ons uytgaen.*

§. 2. *Soete invallen door 't aensien van een Remonstrantie.*

Ick en kan dese gheschiedenisse niet beter beschrijven als met haer eyghen woorden, die seer aerdigh ende bevallijck sijn: Sy schrijft aldus.

Den vierden Junius 1638. s'avonts inde Hooft-kercke, onder 't Lof van 't Alderheylighste Sacrament ghebenedijt, terwijlen den Priester onsen Salighmaecker verthoonde, tusschen het singhen, Ecce panis Angelorum, ick d'alder-

Bb

onwee-

onweerdigste van alle, hebbe my verstout mijn ooghen op te slaen, op't leven mijnder ziele; in welken ooghenblick ick my ghevoelde als omhelst in vereeninghe, in een soete dronck-maeckende liefde. In welke dronckenschap ick my verbeughde in mijnen Beminden in't Heyligh Sacrament gebenedijt, in dat fraey materiael huys van onsen Salighmaecker, te weten die Remonstrantie, die ick in langhe jaeren niet gesien hadde. Ick vraeghde: O mijnen Beminden, en is dit huys aen uwe Majesteyt niet seer aengenaem? Op den selven ooghenblick gevoelde ick in my uyt onsen Salighmaecker dese antwoort: Ia, maer niet soo seer, als ick wel wenschte. Ende ick daer op: Hoe soo dat? Ende by: Om dat my dit niet toegevoeght is, met een suyvere meyninghe, die alleenlyck tot mijn eere ende glorie streckt: want die my dit toevoegen soecken in dese giften oock haer eyghen eere, ende lof by de menschen: Ende daer van hebbe ick meer misnoegen, dan genoegen. Daer op seyde ick: O Hcere, mocht ick in eenigher maniere verbeteren, dat hier ontbreckt: Of mocht ick weten wat ick doen kan, om voor uwe hooge Majesteyt een suyverder Remonstrantie te bereyden: Suiverlijck tot uwe eere, sonder mijn selven oock in't minste daer in te soecken. Alsdan verthoonde sich een schoone groote verheven Remonstrantie in mijn herte: Die van soodaenighe gedaente was, dat ick die by geen dinck des werelts vergelijcken kan. Sy en was van gheen materie; maer aen eenighe materie ghelijck, als roodverwigh van couleur, met veel der hande thorentjens, ende verheven uyt wercksel, ghelijck een Remonstrantie is, ende een verheven Kruys daer op: Het glas was soo klaer-blinckende, dat het eenen gouden stoel scheen te wesen, op den welken de H. Dryvuldigheyt haer sit-plaetse genomen hadde, aldaer sich seer lieffelijck ende blijde aen alle de Heylighen verthoonende: De welke schenen een groot vermacek daer uyt

Agnes van Heilsbagh.

te scheppen. Ick voelde mede dit vermaeck, ende en kan niet segghen hoe ick 't voelde. Ick ontfonck vele inwendige kennissen, die ick niet wel segghen kan, dan soo veel als 't Godt almachtigh toe-laet. In dese openbaeringhe voelde ick in my, hoe dat soodaenigh huys van alderhande deughden door een volmaeckte liefde opgemaect wort, enckelyck tot sijn eere ende glorie, sonder daer in iet cyghens voor ons te behouden of te soecken. Dat soodaenigh huys hem aengenaemer is, oock eenen ooghenblick, als heel de werelt. Ick verstont dat het, Godts Wille is, dat elcke ziele op 't suyverste ende volmaeckteste, door d'eene deught op d'andere met de beste meyninghe ende de volkomenste liefde hem in haer herte soodaenigh huys soude bereyden: waer in hy ende alle sijn Heylighen grootelijckx hun vermaeck nemen. Hier van blijft in my een meerdere ende teerdere liefde tot Godt, soo dat ick als vliegghende ben, ende niet en wete hoe 't met my is. O Heere, om voor uwe Majesteyt een alsulcken huys in ons herte te bereyden, moet uwe Majesteyt self ende uwe gratie het bereydsel wesen, door de tusschen-spraecke van de Moeder des Alder-hooghesten.

Hoe dese Remonstrantie, die my inwendighlyck verthoont viert, in 't gheestelijck te verstaen is, sal ick qualijck konnen te kennen gheven: Dan soo veel als 't Godt almachtigh door dit sijn alder-onweerdighste instrument ghelieven sal. Voor 't eerste, door 't plat van den voet der Remonstrantie die my in mijn ziele verthoont is, verstont ick eenen wel bereyden, diepen, wijd-verbreyden gront van ootmoedigheyt, heel breet ende diep, ja soo diep, dat ick'er gheenen gront in sagh. Ick verstont oock dat dese fundamenten diep inghepaelt moeten worden, soude het nae-volghende ghebouwd daer op bliwen staen. Dit is den voet. Op de wyde ende breede des voets, volgt een opgaende steygerheyt, op de welcke alle

de nae-volghende wercken haer stantvastigheyt hebben, sonder de welke sy niet souden staende blijven: waer door in dese gheestelijcke Remonstrantie de ghevoeghsaemheyt naer Godts Wille beteekent wiert. Want om voor Godt een vermaeckelijck huys en paradijs in onse ziele te maecten, moet door die diepe Wyd-verbreyde bereydselen van het vast ghestelt fundament der vernietinghe, onsen Wille met den Goddelijcken door een heet-brandende liefde verwoeght worden, sonder iet uyt te nemen. Vleesch ende Bloedt moet hier lanck af-ghegaen sijn: gheen sieckte, gheen verlaentheyt, niet inde werelt mach ghevreesst of ontsien worden. Al saeghen wy de helle voor ons open staen, ja al wierden wy opghepackt om daer in ghedraeghen te worden, wy moeten ons daer toe om Godt gheWilligh ende bereedt vinden, ende dat t'elcken ooghenblick. Als dusdaenighe ghevoeghsaemheyt door de voorgaende bereydinghen van ootmoedigheyt oprechtelijck in onsen gront ghelvonden wort, dan wort in onse ziele dien gouden stoel ghestelt van den besiter des selven, ende Godt almachtigh nemt sijn besittinghe in't binnenste van de ziele, die als in Godt verkeert wort, soo dat sy in desen gront niet anders siet of ghevoelt dan Godt, ende dat in een oneyndelijck licht: t welck door dat klaerschijnende glas te kennen ghegheven wort. Dit licht is de glorie, die Godt in ende door hem laet uyt schijnen, daer in sittende als eenen Koninck in sijnen throon: al waer hy sijn selven eere ende glorie gheeft, in ende door alle Heylighen, door al wat'er is, ende eenwelijck gheven sal. Dat de ziele hier somwijlen smaect, en is met gheen ghepeysen t'achterhaelen, ende dat besonderlijck als een ziele haeren Heere, Schepper, Verlosser, Salighmaecker, Sacramentelijck in desen throon ghestelt siet, die Godt self ghemaect heeft, daer sy de H. Dryvuldigheyt aensiet, kent, bemint, ende op een wonderlijcke maniere onthelst,

voor soo veel als Godt 'elcken tijt toelaet. Dit gheschiet soo levendigh, dat alle tonghen hier van moeten swijghen. Men magh vryelijck ghelooven dat dit een hemels leven is, al is de ziele noch in haer lichaem besloten. VVanneer sal dien ooghenblick naecken, om van dit lichaem ontbonden te worden om gheheelijck ende onbescheyden ghevesticht te blijven, in een eeuwich verbont van saligheyt, indien die hem al hier in den tijdt der ghenade soo tot ons vernaedert heeft door den heeten omvangh van sijn goddelijcke liefde? Dese liefde is het verguldsel van alle de wercken van dese Remonstrantie.

Als nu desen Koninck in een alsulcke ghewillighe bereyde ziele sijn besittinghe genomen heeft, soo komen hier by verscheyde werckē, op een verhevender ende Godt behaegelijcker maniere, dan te voren als dien grondt noch onsuiver was: dese ziele moet in dese wercken alle uren ende ooghenblicken meer ende meer op-gaen, waer toe haer geen licht ontbreeckt. Maer hier moet in elck werck een nauw toe-sicht op de suiverheyt der meyninghe genomen worden, ende door de voorschreven oversettinghe der ziele in Godt, moet sy met meerder liefde dan te voren in volmaecte deughden op-klimmen. Soo dat desen grooten Koninck als mede-gebooghsaem door hem selven, voor hem selven, een verciersel tot sijn besittinghe is maeckende, met uytstekende wercken van alderandere deughden. Desen opgangh in deughden wordt door de thorenijens der Remonstrantie te kennen gegheven, van welcke thorenijens 'teen hoogher als 't ander is, waer door beteekent wort, dat de Ziele niet volmaect is, soo langh als sy hier leeft, maer door suivere meyninghe meer ende meer moet op-klimmen. Waer door sy door Godts ghenade soo verre komt, dat sy uyt bitterheyt, soetigheyt; ende uyt onvrede, groote ruste ende vrede treckt, met dien, ende indien, die

in haer sijn besittinghe genomen heeft. Ende gemerckt dat inde uytwendighe Remonstrantie op 't uysterste ende 't alderhooghste een Cruys staet: soo sagh ick insgelijcks in dese innerlycke Remonstrantie, een seer schoon hoogh verheven goude Cruys. Waer door my te kennen gegeven wiert, dat in soodaenighe Ziele, door alle de voorgaende bereydselen door Godts gratie, het Cruys soo hoogh verheven is, dat dese Ziele boven alle lyden gestelt staet; soo dat het Cruys geen Cruys is: maer in het Cruys meerder blydschap, dan alle wereldsche blydschap van 't beginsel tot het eynde by-een-versaemt soude kunnen by-brengen. Daerom wort het Cruys inde Remonstrantie op d'opperste plaetse gestelt, om dat het victorieus is: alsoo wort oock het Cruys triumphantelyck op de krachten van alsulcke ziele gestelt, alwaer sy uyt de heet-brandende droncken-maeckende liefde haers Bruydegoms vreughden schept, in 't Cruys t'ombelsen, uyt den innigen grondt sijnder genaede, uyt de plaetse daer hy sijn besittinge genomen heeft, op den gouden stoel sijnder liefde, die hy self bereyt ende gestelt heeft: soo dat het Cruys haer Alderhooghste besittinghe is in haeren Bruydegom. Heere 't is uwe Majesteyt alleenbekent, wat eenen ongrondeerlycken schat, hier onder verborghen is.

S. 3. *Verscheyde straelen uyt het H. Sacrament door de welcke Agnes de verscheyden gesteltenissen der ghe-moederen kent.*

OP den Feestdagh vanden H. Franciscus ontfongh sy uyt het Hooghweerdigh Sacrament, een sonderlinghe gratie inde Kercke der Minder-Broeders: siende dat uyt de H. Hostie verscheyde straelen toegheschoten wierden tot alle de menschen, die inde Kercke waeren. Sommighe van dese straelen waeren
meer-